

Biblická hodina - 10.12.2020.

Začiatočná pieseň: Chválospev č. 332: „Boh je moja sila i dúfanie...”

Modlitba: Žehnáme ťa, Pane Ježišu, že si s nami stále komunikoval a že ako si prisľúbil, si prítomný, keď Tvoju pomoc vzývame. Oslavujeme Ťa, že Tvoje uši nie sú hluché, keď pred Tebou vylievame svoje srdcia. Preto Ťa prosíme, Ty, ktorý vidíš naše dni, pred ktorým je bremeno dnešného dňa, naše rozhovory, naše reakcie v situácii, uisti nás svojim Slovom a daruj nám pokoj, ktorý presahuje všetok ľudský rozum. Posilni nás dnes, keď čítame Jóbov nárek a počujeme, že si dokonalým Veľkňazom, ktorý si za nás konal a stále sa za nás modlí pred našim Otcom.

Pomôž nám, aby sme sa mohli pokoriť pred Tebou, preskúmať samy seba za správnosť myslenia, slova a konania, ktoré vychádzajú od nás a smerujú do našich rodín a zborov a formujú celú našu komunitu. Zmiluj sa nad nami, aby sme tu dnes boli ako živí členovia cirkvi, ktorí sú pripravení Tebe ďakovať, slúžiť Ti a vo všetkom hľadať Tvoju svätú vôľu. Skrze Tvojho Ducha Svätého hľadaj a nájdi všetkých, ktorí v sebe nesú nepokoj, biedu, tréne, smútok, osamelosť a neláskavosť, a dopraj im v Duchu útechy milosť, ktorá nám v slabosti prostredníctvom Tvojej sily pomáha počúvať Ťa samého. Vyslyš nás pre Pána Ježiša Krista. Amen.

Čítam Božie slovo z Knihy Jóbovej z tridsiatej kapitoly, od šestnásteho verša po tridsiatyprvý verš:

Biblický text: Kniha Jóbova 30,16-31

„¹⁶Teraz sa moja duša vo mne rozliala, zachvacujú ma dni trápenia.¹⁷V noci mi vrta v kostiach, moje trýznivé bolesti nikdy neutíchajú.¹⁸Násilím mi berie odev, uchopil ma ako pás tuniky.¹⁹Hodil ma do blata, som podobný prachu a popolu.²⁰Volám k tebe o pomoc, ale mi neodpovedáš, stojím tu, ale si ma nevšímaš.²¹Zmenil si sa a si ku mne neľútostný, silou svojej ruky mi odporuješ.²²Dvíhaš ma do vetra a nechávaš ma na ňom jazdiť ako na koni, nechávaš ma zmiznúť v búrke.²³Viem, že ma vrátiš smrti, zhromaždisku všetkých živých.²⁴Ved' či k núdznemu ruku nevztiahneš, keď v nešťastí kričím o pomoc?²⁵Vari som neplakal nad tými, ktorých deň bol ťažký a duša mi nežialila nad chudobným?²⁶Očakával som dobré, prišlo zlé, dúfal som vo svetlo a prišla tma.²⁷Vnútorosti vo mne vrú a neutíchajú, stretli ma dni nešťastia.²⁸Zarmútený kráčam bez jasu slnka, v zhromaždení vstávam a kričím o pomoc.²⁹Stal som sa bratom šakalov, spoločníkom pštrosov.³⁰Koža na mne černie, kosti ma pália od horúčky.³¹Moja harfa sa stala nástrojom žiaľu, moja flauta hlasom náreku.”

16-23.verše

Jób popisuje svoje hlboké duchovné trápenie v tejto pasáži. Ľudia sa od neho odvrátili, jeho šťastie skončilo, fyzicky trpí na svoju chorobu, ale horšie je, že stráca duchovnú silu, ktorú si doteraz uchovával.

Žije v dobe najstrašnejšieho utrpenia: vo dne v noci ho trápi choroba, ktorá doslova strávi jeho telo. Boh ho hodil do prachu, ale márne volal o pomoc, pretože Boh sa správa ako krutý nepriateľ, ktorý ho ako búrka rozdrví na kúsky.

16: „Zem je znova a znova.“ Neustála sťažnosť, slzy a fyzické i duševné bolesti skúšajú dušu človeka. A ten, kto by si tiež myslel, že má na všetko moc, všetkého sa ho môže dotknúť a môže sa mu stať čokoľvek, môže stále zostať silný, musí byť sklamaný z vlastnej sily, pretože aj duchovná sila sa znižuje, keď mu neustále negatívne veci odoberajú chuť do života.

Podstatou adventného obdobia by bolo nahromadenie duchovných síl. V priebehu roka všetko nás zastihne, a aké zaujímavé je, že zatiaľ čo posledným mesiacom v našom kalendári je december, prvým mesiacom v našom cirkevnom roku je práve december, kedysi opäť môžeme s Kristom nahromadiť to a pripraviť na to, čo nás zastihne, ale môžeme si spomenúť, čo sme za posledné dni a mesiace zažili. Ako sa máš, moja drahá sestra? Spevňuješ svoju dušu. Si duchovne pevná? Si duchovne pružná? Čím sa živíš? Je pre teba známy skutočný zdroj tvojej sily? Pomoc, podpora, povzbudenie a útecha v čase, keď takmer každý volá po tom, aby sa skončil tento rok a sa prihlásil ku všetkému, čo sme žili.

17: Noc je to obdobie, keď už nemôže osloviť nikoho iného, a už ani nechce, a sťažuje sa len svojmu Bohu na svoje fyzické bolesti, akoby noc bola živá a konala, akoby v jeho kostiach vrtala smrť. z jeho postavy pomaly vychádzalo mäso. Akoby prežíval malomocenstvo na tele. A je taký chudý, že jeho šaty takmer visia. Akoby sa jej telo stratilo. Nielen jeho duša ale i jeho telo chátra.

V 19. (devätnástom) verši hovorí o Bohu, akoby ho hodil do bahna. Toto je obraz najhlbšieho zatratenia. Jeho smútok a jeho bolesť ho takmer potupili.

Napriek tomu kričí z posledných síl, „20 Volám k tebe o pomoc.“ Jediný spôsob, ako napredovať. Voláť o pomoc, zahrnúť do modlitby meno Pána a nečakať na svoje dobré skutky v situáciách, keď na neho voláte, ale nechať načasovanie a konanie na Jeho osobu. Jób má pocit, že jeho Boh nereaguje a nevenuje mu pozornosť. Stojí pred ním a nič. Duchovná slabosť stavia na prvé miesto iba skutočný stav človeka. Bolo by dobré naučiť sa nevyzmenovať veľkosť našich problémov pred Bohom, ale svedčiť o veľkosti Boha v našich problémoch.

Naučme sa volať na Pána a modliť sa s pokorou a prijímaním s vierou jeho údel. Ved' viem, že ak budem stáť pred ním, On ma vypočuje. Nedovoľte, aby nás niekto alebo niečo z tohto poznania posunul zlým smerom, aby sme vedeli, že náš Boh je po našom boku, vypočuje nás a koná, keď to uzná za vhodné. Jób teda pokračuje: „²¹Zmenil si sa a si ku mne neľútostný, silou svojej ruky mi odporuješ.” Slovo „Odporuješ“, v pôvodnej hebrejčine, je výraz, ktorý poukazuje na činy satana a uvádza zoznam satanových vlastností: Roztrhne sa, zničí, rozpustí sa v ničotu, akoby jeho cieľom bola len smrť.

24–31. verše

Akoby bola jeho situácia úplne beznádejná a jeho stav neutíšiteľný? Jób je na druhej strane, ale nemôže sa dočkať toho, čo On vykonal s tými, ktorí žili v jeho prostredí. On kedysi praktizoval súcitiť s trpiacimi, ale teraz s Ním nikto nesúcitiť? On nemôže dostať patričné zaobchádzanie? Je plný sklamaní. Preto je uprostred búrok a tmy a jeho duša je naplnená temným smútkom a trpkou sťažnosťou. Jeho choroba zdeformovala jeho telo a potrebuje pomoc. Stojí pred Bohom sám ako prst a v jeho vnútri je sklamanie, lebo očakával zmenu.

„²⁵Vari som neplakal nad tými, ktorých deň bol ťažký a duša mi nežialila nad chudobným?

²⁶Očakával som dobré, prišlo zlé, dúfal som vo svetlo a prišla tma.”

„²⁵ Vari som neplakal nad tými, ktorých deň bol ťažký a duša mi nežialila nad chudobným?

²⁶ Očakával som dobré, prišlo zlé, dúfam, že som vo svetle a prišla tma. “ Čo človek očakáva? Keď pred našimi očami vidíme náš vlastný malučičký život, potom na čo čakáme a v čo dúfame? Svoje vlastné túžby, nádeje a sľuby radšej necháme napospas osudu, pretože nie my sa zariaďujeme život. A hoci niektorí tvrdia, že každý je strojom svojho vlastného šťastia, zastihnú nás určité vonkajšie vplyvy, kedy my nechceme vedieť o existencii osoby alebo konanej udalosti v našom blízkom prostredí. Čo však môžeme očakávať my sami? To je práve druhý advent, druhý očakávaný príchod Pána, ktorý dá všetko do poriadku a dostaneme odpovede na všetky naše otázky a naplní naše srdcia vďačnosťou za všetko, čo On daroval do našich životov i vzal z našich životov.

²⁷: Jeho utrpenie je zhrnuté v jednom vzdychu. Jeho vnútro je miestom čriev, kde sa koncentrujú emócie. Aj pri psychosomatických ochoreniach odborníci často tvrdia, že to, čo človek nedokáže duchovne stráviť, ovplyvňuje jeho vnútro. Napáda hlavné centrum imunitného systému a potom nielen oslabuje telo, ale aj dušu, ktorá sa po chvíli unaví tým, čo nedokáže stráviť a spracovať, aby mohla žiť zdravo.

„²⁹ Stal som sa bratom šakalov“ ešte viac zdôrazňuje, že nahlas vykrikoval a kričal takmer na svojho Boha. –^{29b}: „spoločníkom pštrosov“ Oslavuje predovšetkým tým, že nemôže rátať so žiadnou podporou svojich priateľov. Je opustený a cíti sa sám.

30: návrat ku kostiam a ich bolesti. – Jeho niekdajšia radosť a veselosť (vyjadrujú to nástroje) sa zmenili na smútok. Obrovsky poklesol na duchu a že nie On je jeho príčinou, o tom reční v ďalšej stati. Ide o to, že hľadá pomoc na správnom mieste. Amen.

Čítam Božie slovo z Listu Židom z ôsmej kapitoly, prvých päť veršov:

Tx: List Židom 8, 1-5

Zo všetkého, o čom hovoríme, je hlavné toto: máme takého veľkňaza, ktorý si zasadol po pravici trónu Velebnosti v nebesiach² ako služobník svätyne a pravého stanu, ktorý postavil Pán, a nie človek.³ Ved' každý veľkňaz je ustanovený na to, aby prinášal dary a obety, preto aj on musel mať niečo, čo by obetoval.⁴ Keby bol na zemi, nemohol by byť kňazom, pretože tu sú tí, čo prinášali dary podľa Zákona.⁵ No oni slúžia obrazu a tieňu nebeskej skutočnosti, ako to bolo prikázané Mojžišovi, keď sa chystal zhotoviť stan: Hľaď — povedal mu —, aby si všetko urobil podľa vzoru, ktorý ti bol ukázaný na vrchu.

Drahé sestry!

1.verš

8. (Ôsma) kapitola Listu Židom sa začína podrobnou diskusiou o Kristovom kňazstve. Stavajú ho do protikladu s nebeskou, a to skutočnou kňazskou službou a kňazskou službou vykonávanou na zemi. Autor Listu Židom hovorí o nebeskej sláve nášho Veľkňaza.

O Ježišovom veľkňazstve existujú konkrétne fakty:

Nebeský veľkňaz má spoločnú Božiu moc s Otcom. Základom Jeho moci je udalosť, že „sedel po pravici kráľovského trónu Nebeského veličenstva“. Nebo je miesto, kde stojí Božie vládnuce miesto, trón. Na tomto tróne sedí Boh. Je výlučným vlastníkom všetkej moci a slávy. Ježiš sedel napravo od tohto kráľovského trónu.

Toto odriekame pri vyznaní viery Apoštolského vyznania viery v modlitbách: „vystúpil na nebesia, sedí po pravici Boha Otca všemohúceho. “To znamená predovšetkým to, že medzi veľkňazom a Bohom nie je žiadna vzdialenosť. Ježiš je nielen vonkajším pozorovateľom Božieho diela, ale aj sám vládne. Nie sú to dve samostatné, navzájom sa nepretínajúce sily, ale jedna. Kráľovská stolica tiež znamená, že vládne nebeský veľkňaz. Jeho nadvláda sa neobmedzuje iba na nebo, jeho nohám je podriadený celý vesmír.

V prvom verši stodesiateho (110). žalmu čítame o tom: „¹Dávidov žalm. Výrok Hospodina môjmu Pánovi: „Sed' po mojej pravici, kým nepoložím tvojich nepriateľov za podnožku tvojim nohám.“, ale s tým sa stretávame aj v prvej kapitole v 13.

(trinástom) verši: „¹³A kedy ktorému z anjelov povedal: Sed' po mojej pravici, kým nepoložím tvojich nepriateľov za podnožku tvojim nohám?

2.verš.

Nielen kňazstvo a kňazská služba Kristova presahujú zem, ale aj svätyňa, v ktorej sa táto služba koná. Pôsobí ako služobník nebeskej svätyne, ktorej stan zjavenia a cirkvi je iba tieňom, jednoduchou pozemskou replikou. V druhej knihe Mojžišovej sa dočítame o tom: Všetko urobte presne podľa toho, čo ti ukazujem ako vzor príbytku a celého jeho zariadenia.”, toto: „⁹Táto časť už bola súčasťou výkladu biblických hodín. "Tam, kde nám Ježiš slúži dodnes to už nie je vytvorené človekom." V 24. (dvadsiatom štvrtom) verši 9. (deviatej) kapitoly sa však spomína nebeská svätyňa: „²⁴Ved' Kristus nevošiel do svätyne zhotovenej rukou, ktorá je len predobrazom pravej, ale do samého neba, aby sa teraz za nás ukázal pred Božou tvárou.”

Veľkňaz, ktorý nás opustil, a síce telesne nie je prítomný, slúži nám. Vzdialenosť ho neodlučuje od vlastných vyvolených. Navyše „čím bližšie je k Bohu, tým bližšie je k nám“. Človek ho môže nazvať vlastným. Všetko v ňom funguje tak, aby bolo naše. Stanovil tiež hranice tela a vykročil z času do večnosti, aby bolo možné Jeho moc navždy cítiť.

3. verš

Veľkňaz s nebeskou mocou je služobníkom „svätyne a pravého svätostánku“. Svojou mocou živý ostatných a slúžiť Bohu pred ľuďmi. Ako oslávený veľkňaz nespúšťa oči z tých, pre ktorých žil a zomrel. V nebi sa koná služba. Hlavnou postavou tejto činnosti je nebeský Veľkňaz, ktorý ako služobník stojí pred Bohom so všetkou svojou láskou, ktorou sa obracia k človeku.

4. verš

Tam, kde je prítomný veľkňaz, musí byť aj svätyňa a sláva tohto miesta garantovaná Ním. Jediným staviteľom nebeskej svätyne je Boh, Veľkňazom je oslávený Kristus. Nebeská svätyňa je miestom, kde prevláda zásluha Ježišovej veľ kňazskej obete a Jeho ukrižovania. V tejto súvislosti však autor poukazuje na to, že Ježišov výstup do neba bol nevyhnutný, pretože pred Ním bola uzavretá pozemská svätyňa (nepatrila ku kmeňu Lévi). Existencia nebeskej svätyne robí existenciu pozemského stanu zbytočnou. Pozemská svätyňa je napodobeninou, iba replikou reality, ktorú Boh ukázal Mojžišovi (II Mojž 25,40). Mojžišova svätyňa je tieňom nebeskej reality.

5. verš

Nebeský veľkňaz je jediným sprostredkovateľom Novej zmluvy. Samotná skutočnosť, že existuje rozdiel medzi pozemskou a nebeskou svätyňou, tiež poukazuje, že existuje veľký

rozdiel medzi obetou pozemského veľkňaza a nebeského veľkňaza. V rámci Novej zmluvy Ježiš vykonal dielo veľkňaza svojim vlastným ukrižovaním, ktorým poukázal na jedinečnosť spásy. Raz a navždy vošiel do svätyne. Náš nebeský Otec sa pozerá na Neho a skrze Jeho diela sa díva na nás. Pozerá sa najskôr na svojho jednorodeného Syna, potom na hriešneho človeka a za cenu tejto obety sa pred nami môžu otvoriť brány večného života. Aj Zákon bol pre Židom podobnou sprostredkovateľskou rukou nebies, ktorú vydal Boh a zverejnil skrze Mojžiša. Kristus ako prostredník je v porovnaní s Mojžišom oveľa väčší. Prostredníctvom Jeho služby môžeme byť účastníkmi zmluvy, ktorá je sprevádzaná sľubmi, ktoré nám nedovolia stratiť nádej. Čo nám za každých okolností ponúka radosť a pokoj, ktorú nám nikto nemôže vziať. Želám si, aby sa náš vzťah so Sprostredkovateľom Novej zmluvy v tomto adventnom období prehĺbil. Pretože je tu prítomný ten, ktorý sa neustále modlí za nás pred Otcom, a to by nám malo stačiť, keď ideme s otvorenosťou do nášho pozemského stanu a svätyne, zopneme ruky k modlitbe a prosíme Otca v mene nášho jediného Prostredníka. Amen.

Modlitba

Ďakujeme Ti, Bože, že v adventnom období v čase čakania Ťa chceme vidieť ako Pána našich srdc, okrem ktorého nám nikto iný nemôže pomôcť. Nikto okrem Teba nevypočuje naše modlitby a prosby. Ďakujeme Ti, že si nás dnes povzbudil odvahou modliť sa. Keď kráčame v hĺbinách, ale aj keď sa všetko darí, dovoľ nám pozeráť sa na Teba ako na Pána, Ktorý sleduje naše životy a Ktorého vôľa nech sa stane. Ako Veľkňazovi drahý Kristus sme vďační za Tvoju obetu. Za to, že si zomrel za nás, na naše miesto si predstúpil, a tak môžeme mať život, v ktorom túto Tvoju veľkú lásku nepremárnime.

Modlíme sa za našich chorých, za uzdravenie tých, ktorí sú v nemocnici, za obyvateľov domova opatrovateľských služieb, za nedeľňajších konfirmandov, daruj im silu a múdrosť, ale predovšetkým živú vieru, keď vyznávajú svoju vieru pred cirkevným zborom. Modlíme sa za našich členov rodiny a blízkych v tejto krajine i vo svete, aby si ich uchoval a staral sa o ich fyzické a duševné zdravie. Vyslyš nás pre Pána Ježiša Krista. Amen.

Modlitba Pánova

Požehnanie: „máme takého veľkňaza, ktorý si zasadol po pravici trónu Velebnosti v nebesiach.“ (Žid 8,1)

Záverečná pieseň: 134. žalm: „Vy všetci Bohu slúžiaci...“